

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1363/2016
21.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у предмету предлагача АА из ...,, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 219/15 од 06.06.2016. године, у седници одржаној дана 21.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја жалба предлагача и преиначује решење Апелационог суда у Београду Р4 г 219/15 од 06.06.2016. године, у делу четвртог става изреке, тако што се предлагачу, поред досуђеног износа од 20.000,00 динара одређује примерена накнада због повреде права на суђење у разумном року у износу од још 20.000,00 динара, која ће се исплатити на начин и у роковима одређеним трећим ставом изреке наведеног решења.

Жалба предлагача **СЕ ОДБИЈА** и потврђује наведено решење у преосталом делу четвртог става изреке.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 219/15 од 06.06.2016. године, ставом првим изреке утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Вишим судом у Београду под бројем Гж 9301/14. Другим ставом изреке, наложено је истом суду да предузме све неопходне мере како би се овај поступак по жалби изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 18124/10 од 07.02.2011. године, окончао у најкраћем року. Трећим ставом изреке одређена је предлагачу примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 20.000,00 динара, који износ ће јој се исплатити из буџетских средстава Републике Србије одређених за рад судова, у року од три месеца рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. Четвртим ставом изреке одбијен је захтев предлагача за износ преко износа од 20.000,00 динара до тражених 300.000,00 динара, као неоснован.

Против наведеног решења у делу којим је одбијен захтев за исплату новчане накнаде преко утврђеног износа, предлагач је благовремено изјавила жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, који се примењује на основу члана 30.став 2. Закона о ванпарничном, на чију примену упућује члан 8а Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да је жалба делимично основана.

У поступку доношења побијаног решења, нема битних повреда из члана 374. став 2. ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а ни повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе на коју се указује у жалби, јер побијано решење садржи разлоге о свим одлучним чињеницама сагласно утврђеном чињеничном стању.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач је у својству тужиле дана 07.04.2008.године поднела тужбу Првом основном суду у Београду против туженог ББ и „ВВ“, ради накнаде штете у износу од 3.300 евра у динарској противвредности. Првостепени поступак је окончан доношењем пресуде П 18124/10 дана 07.02.2011. године. Ради одлучивања о изјављеној жалби овај предмет је 20.05.2011. године достављен Вишем суду у Београду, који је решењем Гж 8460/11 од 15.11.2012. године предмет вратио првостепеном суду ради допуне поступка, са налогом да одлучи о предлогу тужиле за исправку пресуде. Поступајући по налогу из решења Вишег суда, Први основни суд у Београду је донео решење П 18124/10 од 10.12.2012. године којим је извршио исправку пресуде. Против тог решења тужени је изјавио жалбу те је поводом те жалбе и жалбе на пресуду предмет поново достављен Вишем суду у Београду у коме је дана 24.07.2013. године заведен под бројем Гж 9424/13. Дана 20.08.2014. године Виши суд у Београду је донео решење којим је одбио жалбу туженог и потврдио решење првостепеног суда од 10.12.2012. године, којим је извршена исправка првостепене пресуде. Како није одлучено о жалби изјављеној против пресуде, предмет је враћен Вишем суду и заведен под бројем Гж 9301/14, да би дана 26.11.2015. године исти суд донео решење да се ради допуне поступка предмет опет врати Првом основном суду у Београду са налогом да се пресуда уручи на уредан начин једном од тужених. Предмет је примљен у Први основни суд где се у моменту доношења побијаног решења предмет и даље налази.

Имајући у виду напред изнето првостепени суд је утврдио повреду права предлагача на суђење у разумном року у наведеном парничном предмету, наложио убрзање поступка и одредио новчану накнаду која предлагачу припада за утврђену повреду права у износу од 20.000,00 динара, док је овај део захтева преко досуђеног износа одбио као неоснован.

Основано се жалбом предлагача указује да се закључак првостепеног суда у погледу висине накнаде која предлагачу по основу утврђене повреде права припада, заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, имајући у виду утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да укупно трајање овог поступка пред другостепеним судом, односно Вишим судом у Београду од преко четири године оправдава досуђивање накнаде у износу од 40.000,00 динара, из којих разлога је одлучено као у ставу првом

изреке овог решења. У преосталом делу којим је одлучено о исплати новчане накнаде, жалба предлагача је одбијена као неоснована, јер се изреченом мером убрзања поступка и досуђеним износом у потпуности отклањају последице повреде права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, применом члана 401. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић